

Att leva efter lustprincipen – Kåserier från Stadsmissionens café

Några av mina vänner har mailat till mig och berättat att kyrkan bakom Åhléns inhyser ett mysigt café. Därför bestämmer jag mig för att det får bli ytterligare en kyrka i min rundvandring bland caféerna i Linköping. Jag stegar ditt under en himmel som öppnar sig och släpper ner all snö som borde ha kommit i jul istället. Bara att kliva in i en kyrka för att dricka en kopp te känns underligt men när jag kommer över tröskeln möts jag av en överraskning, det är så otroligt annorlunda. Hela min kropp jublar, gosskören sjunger i kanon och änglarna blåser i sina lurar. Ja, i alla fall i mitt huvud, i min livliga fantasivärld. Så in träder jag då i guds hus. Jag funderar på om gud ska stavas med litet g eller stort G. Det kanske är mera vördnadsfullt att börja med en stor bokstav? Fast nu skulle jag ju egentligen berätta om mitt intåg i helgedomen. Den rymd som möter mig inne i cafélokalen, som egentligen då är en kyrkosal, är enorm och över allt står ihop plockade gamla soffor, bord och stolar. Det är mycket udda men på ett hemtrevligt sätt. Det känns som när jag var liten och satt i min gamla morfars vardagsrum.

Folk sitter utspridda lite över allt, fikar och pratar. Jag blir först lite orolig, ska jag hitta en plats där jag kan få sitta ifred? Jag behöver inte oro mig någon längre stund, för bakom en svart skärm nära trappan upp till altarplatsen, finner jag den - den perfekta studieplatsen. Där finns en grön plyschsoffa som jag kan breda ut både mig och alla mina böcker och där finns dessutom ett runt mörkbrunt bord med hemliga, dolda lådor. Jag öppnar nyfiket en av dem men den är tom, inga kärleksbrev, kvarglömda berlocker eller dagböcker. Lite snopet stänger jag den igen. Bordet jag sitter bredvid har små ornament i guld och en grön ovalsida. Ovanpå står ett litet löv i marmor och där brinner ett värmeljus. I min soffa finns det till och med en liten kudde som jag kan placera bakom ryggen så att jag sitter bra när jag behöver anteckna.

Vacker musik hörs i rummet, tonerna svävar runt, runt och det tar ett litet ögonblick innan jag lokaliserar en man som sitter vid en flygel och spelar. Det är magiskt, så överkligt att jag är förstummad. Stämningen håller mig hårt i sitt grepp och det tar ett tag innan jag kan komma mig för att öppna mina studieböcker men innan dess har jag hunnit beställa en kopp te och en kaka av jordnötter och choklad. Under tiden som jag dricker mitt te i en grön kopp av engelsk country style beskådar jag Jesus ibland molnen på altarmålningen över kakdisken. Han omfamnar oss alla som sitter där inne. En altartavla ståtar med psalmnumren 67 och 41. Jag funderar på dess nummerologiska betydelse. Har de låtit dessa nummer vara kvar med flit? Är det någon hemlig kod som de byter ut lite då och då? Vilken smart idé i så fall, för vilken normal person skulle misstänka eller fundera på vad några siffror i en omgjord kyrka kan betyda? Framför mig där jag sitter, står en gammal kyrkobänk också den grön. Kyrkobänkens bord blir ett perfekt stativ när jag ställer upp min kamera. Ingen verkar ta

någon som helst notis av mig. Här verkar jag vara ganska osynlig och det känns både skönt och befriande.

Jag läser i min bok om pedagogiska processer och fastnar för ordet *lustprincipen*. Det kanske är det livet handlar om? Att ha som princip att leva i lust men det låter nästan för bra för att vara sant och det låter både syndig, sextigt och snudd på förbjudet. Hur skulle livet se ut om man levde efter den principen? Skulle det leda till att vi förlustar och frossar i allt som bara är av godo och gott? Vad är det för fel på det då kan jag ju undra? Tänk att bara ligga på en divan, äta vindruvor och bara älska med en underbar man. Vem skulle inte gilla det, en stund i alla fall? När man säger nej till en vän för att man inte har lust, vad händer med den vänskapen när man gör det för fjärde, femte gången? Och tänk om jag helt plötsligt inte får lust att göra tentan på Universitetet. Vad leder det till? Speciellt när lusten inte infinner sig vid omtentamen heller. Lustprincipen må vara bra men kanske kan den bara vara ett riktmärke att sträva efter. Jag undrar hur Jesus bland molnen skulle resonera. Drevs han av någon slags lustprincip? Kanske är det bara den mänskliga rasen förunnat? Jag kan inte avläsa något i Jesus ansikte där han skådar ut över oss frossande cafévärdar. Oavsett om man kan leva efter principen eller inte, så tycker jag i alla fall att ordet är både sinnligt och mycket vackert. Människor samlar på saker, själv samlar jag på ord och meningar, de hamnar så småningom som små gyllene dyrgripar i min svarta bok därhemma.

Jag ser mig omkring. På något sätt känner jag av historiens vingslag, en anda av förra sekelskiftet. Jag förväntar mig nästan att en ung kvinna i pagefrisyr och lila Charlton klänning full med fransar och pärlhalsband ska svepa förbi mig. Hon har en cigarrett i ett munstycke nonchalant instoppad mellan sina rödmålade läppar. Röken lägger sig som en tunn hinna över rummet, mannen vid flygeln låter fingrarna dansa på tangenterna. En grön palm står med sina långa sirliga blad. Själv kan jag nästan se mitt ölglas på bordet eller kanske är det en kupa med likör? Bredvid på ett silverfat ligger några After Eight. Så ser jag Jesus ibland molnen igen och jag inser att jag fortfarande befinner mig i en kyrka mitt i centrala Linköping. Ett konstigt ljud som kommer från platsen bakom kaddisken fångar min uppmärksamhet, först tror jag att det är en hårtork men inser snart att det måste vara deras kaffemaskin. Jag försöker att koncentrera mig på mina studier och stundtals går det bra, men då och då väcks jag upp av sorlet runt omkring mig och den konstiga känslan av att befinna mig någon annanstans.

Jag studerar cafévärdarna, det är en brokig blandning av människor. Alla verkar vara där för att ha långa och förtryliga samtal eller så kanske man bara vilar sin själ efter en shoppingtur i stadens butiker. Jag tar en påtår och passar samtidigt på att berömma pianisten för den vackra musiken. Jag tar reda på att han brukar spela här på tisdagar och fredagar. Jag inser sedan att jag glömmer att fråga honom vilken tid.

Jag måste undersöka toaletten. Det brukar jag alltid göra även om behovet inte infinner sig just då. Det är ytterligare ett sätt att insupa platsens helhet. Många caféer har stilfulla rum och möbler men sedan när jag kommer till toaletten blir jag nästan alltid besviken. De är ofta tråkiga, standardiserade och allmänt blasé. På Stadsmissionens toalett finner jag höga fönster och ett litet glas med en blomma i som jag fotograferar. I den stora kyrksalen upptäcker jag en konstig vrå när jag går från toaletten, det visar sig vara ett litet bönerum, mitt emot finns det bokhyllor där man kan låna pocketböcker. Jag sitter kvar i ett par timmar och läser och funderar på livet....njuter. Det här är livet och det känns som poesi. Vad jag nu menar med det? Väl ute i den fallande snön går jag omkring omtumlad, förtrollad och funderar över vad det är för ett hädiskt ställe jag precis har kommit ut ifrån eller är det kanske en smak av paradiset?